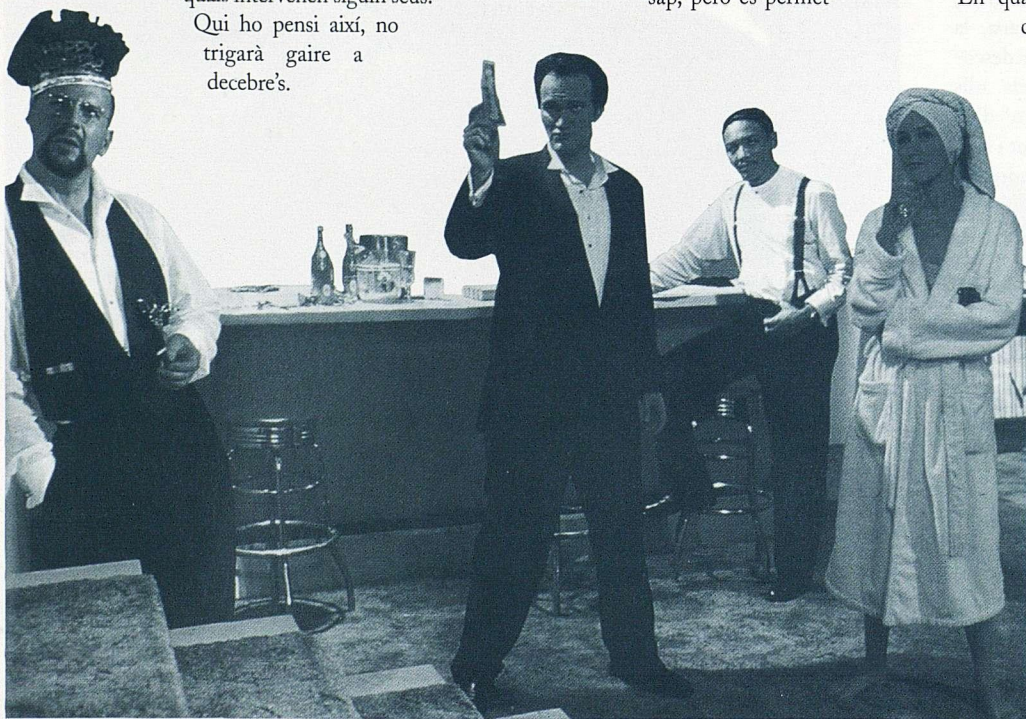

Javier Matesanz

Ja l'havia vist. M'havia semblat simpàtica i curiosa, a més de macabra i morbosa, aquesta cinta titulada *Tú asesina, que nosotras limpiamos la sangre*, que més aviat és un curtmetratge dilatat que un thriller humorístic i negre de llarga durada. Però quan, un parell de dies després, em demanaren: ¿Has vist la darrera de Tarantino?, no sabia de què em parlaven ¿O n'ha feta una altra?, vaig demanar. M'ho explicaren i ho vaig entendre tot. Es repeteix el fenomen enganyós i embafador que fa uns anys va generar l'omnipresència d'Spielberg. Tot el que feia olor d'Spielberg era un èxit i, sense cap prudència, s'atribuïa al papà d'ET com si fos l'autor. Era igual que fos productor, director o amic del decorador. Quan s'estrenaren *El secreto de la pirámide*, *Los Goonies*, *Los Gremlins* o, fins i tot, la més actual *Los Picapiedra*, tothom exclamà: "¿Qué bé, ja han estrenat la nova pel·lícula d'Steven Spielberg!" quan en realitat en vint anys no ha filmat més de dotze o tretze films com a realitzador i, per tant, com a responsable creatiu absolut.

No s'ha de confondre una cosa amb l'altra. Tarantino i Spielberg són cineastes hiperactius i polifacètics, la qual cosa és del tot legítima i, per ventura, lloable. Però això no vol dir que tots els productes en els quals intervenen siguin seus.

Qui ho pensi així, no trigarà gaire a decebre's.

Tarantino només té dues pel·lícules i un curtmetratge (un dels capítols de *Four rooms*) com a director, i són aquestes, d'indubtable qualitat, per cert, les úniques obres que s'han d'atribuir íntegrament al seu talent (si més no, perquè també és l'autor dels guions). Però a part d'això, el llinatge d'aquest impertinent i capritxós americà prototípic, surt a la meitat dels productes actuals que produeix Hollywood i l'Off-Hollywood. I és aquí on no s'ha de confondre l'espectador.

El Tarantino Productor, que més aviat és presentador de... o passaport... per a..., es limita a aprofitar-se de la seva privilegiada posició a la indústria, afavorida pel crèdit que li ha atorgat l'èxit dels seus films (aquests sí: *Reservoir dogs* i *Pulp Fiction*), per tal de dur al cinema les idees i els projectes d'independents amics seus, uns amb més talents que no d'altres, però que només troben en Tarantino el suport necessari per fer realitat el seu somni cinematogràfic. El seu i no el de Tarantino. Per exemple: *Killing Zoe*, *Desperado*, *Four rooms* o l'esmentada *Tú asesina, que...*

Després hi ha el Tarantino actor, que probablement és la part menys interessant de la seva trajectòria (ell ho sap, però es permet

el luxe capritxós). Qualque oblidable paper més o menys correcte, com el d'*Abierto hasta el amanecer* o l'esmentat capítol de *Four rooms*, o petites aparicions gairebé anecdòtiques en produccions, bé produïdes per ell mateix (*Desperado*), bé d'amics o col·legues (*Girl 6* d'Spike Lee), conformen un currículum interpretatiu intrascendent que, de cap manera, no s'ha de confondre amb la capacitat creativa del cineasta. Dir que "he vist la darrera de Tarantino", perquè surt a *Desperado* cantant un acudit amb la boca plena de cervesa calenta és poc menys que una aberració.

El mateix que podríem dir d'algunes de les pel·lícules en les quals ha participat i ha estat acreditat com a guionista. Me refereix, concretament, a la *Marea Roja* de Tony Scott, que a part de ser, sens dubte, la millor cinta de l'autor de *Top Gun*, va comptar amb Tarantino com a mercenari del guió per tal d'arreglar/millorar alguns dels diàlegs del film que no convencien el director, el qual ja havia fet feina amb altre text de Tarantino anteriorment: *Amor a quemarropa*. Ni l'una ni l'altra, es poden considerar de Tarantino, tot i que la segona pot ser li degui més d'un dels seus encerts comercials.

En qualsevol cas, serà molt complicat combatre aquest fenomen, ja que és precisament el que cerquen els responsables dels productes amb la vista posada a la taquilla. Estan disposats a perdre notorietat i popularitat, sempre que l'ombra de Tarantino garanteixi la rendibilitat del producte i, per tant, la continuïtat gairebé anònima de la seva trajectòria rere, davant o als costats de les càmeres. L'Star System continua viu i vigent, i Quentin l'omnipresent és la seva figura més carismàtica. Una temptació que la indústria i el propi Quentin no deixaran escapar. Hi ha Tarantino per molt de temps, ja sigui actor, director, productor o guionista. Però no totes aquestes facetes són sinònim d'autor. Alerta. ❖

"És un moment molt important; un nou capítol. De fet, per mi, és el primer capítol ¿Què havia estat la meua vida fins aquest moment? ¿Un prefaci? ¿Un pròleg buit?" (El seriós i avorrit professor **Gary Cooper** proposa casar-se a la burlesca **Barbara Stanwick** veient un nou començament de la seva vida).

Bola de fuego (1942) de Howard Hawks.